

Reetta Joska

Aina & Ikuisesti

Jos tää olis leikki...

Aína & Ikuísestí

Rakkaalle Mammalleni
ystävilleni Nikolle, Annalle sekä
psykologilleni Jaanalle

Kiitokset

Heinolan Zonta-kerho ry
Heinolan Spotti
BusinessHeinola
Muut tukijat

© 2018 Reetta Joska
Korkojen Kapina

Muut osallistujat:
Tuija Joska

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-800-440-0

Alkajaisiksi.

Tämä tarina on omistettu elämäni miehelle, johon rakastuin ensisilmäyksellä kouluaikanani. Tuo hurmuri istui kahvilassa, jonne minäkin tavallisena maanantaina eksyin ostamaan kahvikupillisen.

Koin kokonaisen tarinan hänen kanssaan, kokonaisen tarinan. Oikeastaan jos kutsuisin elämäämme täällä maan päällä kirjaksi, mikä koostuu tarinoista osuisin aika lailla nappiin. Tarinat syntyvät kokemuksista, joita luku luvulta käymme päivittäin lävitse. Samaistun tuohon, sillä kokonaisen tuotoksen tavoin aloin uskoa rakkauteen. Ne kolme sanaa, joita minun oli niin vaikea käsittää. Ne kolme sanaa, joita piilottelin sisälläni vuosia ennen kuin uskalsin lausua ne henkilölle joka ei varmaan vieläkään usko kuulemaansa. Mikä sai hänet kuuntelemaan jokseenkin vakuuttavaa sanaryöppyäni?

Kuitenkin. Tähän loppuun pitäisi varmaankin oikeaoppisesti sanoa tuttua tutumpi lause, tämä tarina perustuu tositapahtumiin.

Tämä tarina kertoo yksinkertaisesti siitä kuinka rakastuin.

Edelleen Rakastaen -Tuntematon Kulkija-

Rinkka.

Kun minä olin pieni...Haha.

Tämän ei pitänyt olla se tavallinen opus, jossa kerrottaisiin koko elämäkertaa. Tämän piti olla vain yksinkertaisesti kirja, jossa on tavallisesti alku, keskikohta sekä loppu. Selainen normaali avattava malli mikä sisältää yhtä paljon kirjaimia ja lukuja kuin kanssasi jaettavia muistoja. Noh, tämä ei nyt sitten kertakaikkiaan ollut mitään sinne päin-kään. Kuitenkin. *Kun minä olin pieni...*En minä voi noin tylsästi aloittaa.

Yhtäkkiä mieleeni tupsahti kysymys, että mistä kaikki alkaa? Kuka meille sanoo mistä sanasta pitää aloittaa kerto-minen? Entäpä mihin kaikki sitten joskus loppuu?

KYSYMYKSIÄ, kysymysten perään.

Kuitenkin.

Minä olen aina ollut selittäjä. Asioiden selittäjä vaikeimman kautta. *Niin kuin silloinkin, muistatko rakkaani. Halusin puhua kanssasi iltana jolloin taivaalta satoi kaatamalla vettä. En halunnut mennä sisälle puhumaan, sillä tarvitsin happea.* Kyllä, niin minä sinulle vastasin kun katsoit minuun kysyen miksi. Olen aina halunnut tehdä kaiken vaikeimman kautta.

Sinä iltana huusin sinulle enemmän kuin koskaan kenellekään aiemmin. Olin pohtinut mielessäni miten kertoisin sinulle yhden helpon ymmärrettävän asian, jonka luulta-

vasti kaikki kokee elämänsä aikana. Ihan normaalisti ne kolme sanaa, jotka muodostavat kokonaisen lauseen.

Sinä iltana vesi kastoi meidät molemmat kauniilla läpikuultavalla helmiharsolla.

Muistan kuinka ripsivärini levisi kasvoilleni, muistan kuinka pyysin sitäkin anteeksi. Sillä se nolotti minua hyvin paljon... *Olinpa pikkumainen.*

Katsoit minua ilmeellä mitä en ollut koskaan ennen kasvoillasi nähnyt. *Järkyttynyt.* Sitä sinä olit. Suoraan sanottuna et koskaan olisi voinut uskoa mikä sinussa teki sen kaiken, joka sai minut vakuuttuneeksi siitä punaisen värisestä pumppailevasta lihaksesta rinnassani. Haukuit minua sisimmässäsi hulluksi, koska mielestäsi kukaan täysijärkinen ei voisi rakastua vapaaehtoisesti renttuun.

Minä näköjään voin. Olin yksi niistä tuhansista.

Materialisti rakennekynsineen ja korkokenkiä yhtä paljon kuin päiviä vuodessa.

Kuitenkin.

Minä sorruin. En tarkoita tässä nyt sinua. Ei kaikkea kansasi kokemaa voinut kutsua *retkahtamiseksi*. Ja jos voisi niin se olisi ollut erityinen retkahtaminen. Ei sillä tavallisella tavalla kuin viinapiru iskee ja yksilö avaa korkin. Eikä sillä tavalla kuinka karkkilakossa ollut ostaa kaupasta pusin ja hotkii sen elokuvaa katsellessa. *Ei sellaista.*

Se mitä meidän välillämme tapahtui, kutsuisin sitä *kohtaloksi*...

Kuitenkin. *Rinkka*. Minä en itseasiassa osaa suoranaisesti sanoa miksi olin pienestä työstä lähtien halunnut omistaa rinkan. Riittääkö jos vastaan yhdellä lauseella? Halusin kokea seikkailun. Sellaisen mistä voi vanhana kirjoittaa päiväkirjaansa keikutuolissa istuessa. Kertoa mitä kaikkea matkan aikana koki ja näki. Mistä piti ja mistä ei. Mitä pelkäsi ja mikä antoi voimaa jaksaa.

Toisaalta tässä saan vastauksen kysymykseeni, *mistä kaikki oikeasti alkaa?* Okei. Leikitään, että tämä kaikki alkoi siitä kun istahdin alas.

Ei.

Kaikki alkoi siitä kun kävelin tavallisena päivänä kouluun.

Ei.

Nyt mennään jo liian pitkälle.

Rinkka.

Pakkasin sen valmiiksi lähtöäni varten, mutta totuus on etten tiedä milloin lähden täältä. Jos oikein laskin niin tänään kellon lyödessä puolenyön tulee tasan kolme viikkoa laukkuni pakkaamisesta. Se odottaa merkkiä milloin poistua tuntemattomaan. *Haluan aloittaa kaiken alusta*. Siksi lähden pois. Haluan kerätä uusia muistoja, jotka toisin mukanani palattuani takaisin kotimaisemiin.

Kysymys kuuluukin, olisinko valmis heittämään kaikki vanhat muistot elämästäni roskakoriin? *Vanha vitun elämä*.

Matkallani miettin reitin joka päivä uudelleen ja uudelleen kulkien sinne minne jalat kantaisivat. *Eli ympyrää.* Määränpää voisi olla loputon. Kuka pakottaisi mihinkään jäämään? Eikö kuulukin seurata sydämensä ääntä? Jos koti on siellä missä sydän on niin missä se sitten loppujen lopuksi on? Onko sille yhtä ainoaa paikkaa, jossa se voisi asettua aloilleen niin pitkäksi aikaa kuin itse tahtoisi. Onko sillä mahdollisuutta sulkeutua ympäröivältä maailmalta?

Istun lattialla jalat koukussa, pohtien milloin liikuttaisin itseäni tästä kaikesta pois? Jos minulla olisi kerrankin mahdollisuus niin miksi en käyttäisi sitä valttikorttia joka kohdalleni on osunut, sillä välttämättä sitä ei enää koskaan näkisi näillä kulmilla. *Toisin sanoen tämän passin välissä, rikkinäisen lompakkoni sisällä.*

Mitä jos tämä onkin kaikki jonkinlaista pelkoa. Elänpö jatkuvassa pelossa murheiden keskellä? Olinko sittenkin saavuttanut kaikki kriteerit kääntäen viimeisenkin kortin nimimerkkinä pelkurimainen naisennulikka?

Kuinka helppoa olisi vain ottaa rinkka selkään, sulkea ulko-ovi ja kadota.

Miksi olen vieläkin tässä?

Jos tämä kohta olisi tarinassani se mikä pistäisi pysähtymään paikalleen niin pysähtyisin.

Olen umpikujassa. Henkilökohtaisessa umpikujassa, josta en ole vieläkään päässyt liikahtamaan suuntaan taikka toiseen.

Kirjanmerkki tipahtaa lattialle.

Se olen vain minä joka voi sen nostaa, mutta sen paikalleen asettaminen vaatii myös sinulta pientä vaivannäköä.

En kysy suoraan, mutta yllättäisitkö meidät molemmat jos auttaisit minua tämän kaiken panemisessa paikoilleen?

Entäpä jos kirjallinen tuotokseni onkin tarkoitettu pysyvästi kiinni?

Päätän lopettaa itseni solvaamisen. Aloitan hiljaisuuden retriitin.

Ja paskat.

Jätän vielä hetkeksi itseni sekä merkkini pölyyntymään lattialle.

Islan on lähdettävä, että voisi unohtaa ja palattava voidakseen taas elää. Riittääkö kymmenen vuotta Kollin unohtamiseen ja onko elämää mihin palata?

- Me voidaan ihmisinä ikuistaa yhdeksi tarinaksi.

Me voidaan ääliöinä yhdellä pyyhkäisyllä hävittää se kaikki, koska me vaan voidaan...

Reetta Joska on 20-vuotias bloggaaja ja kirjoittaja Heinolasta.

Aina ja Ikuisesti on nuoren kirjoittajan ensimmäinen julkaistu kirja.

www.bod.fi